

Conèixer-lo i conèixer-te (XI): Sou una carta de Crist

La relació amb Déu en la nostra oració està íntimament unida a totes les nostres accions en la vida quotidiana. Ho va assenyalar Jesús en la seva predicació i ho recordava sempre sant Josepmaria.

14/12/2020

A finals de l'any 57, sant Pau escriu una carta als cristians que viuen a Corint. L'apòstol és conscient que en

aquella comunitat alguns no el coneixen i que d'altres s'havien deixat portar per enraonies que el desacreditaven, així que en gran part del text exposa les característiques que ha de tenir qui és portador de l'Evangeli de Jesús. També sabem que, per aquell mateix motiu, havia promès tornar-los a visitar aviat, però, fins aquell moment, no ho havia pogut fer. En aquest context trobem una de les frases més boniques dels seus escrits. Pau es pregunta, de manera retòrica, si cal que enviï alguna carta de recomanació perquè la comunitat el conegui millor, per guanyar-se'n novament l'estima. I respon, ple de fe en l'acció de Déu en les persones, que la seva veritable carta de recomanació és el cor de cadascun dels cristians de Corint; afirma que és el mateix Esperit Sant qui l'escriu a les seves ànimes, valent-se del que sant Pau els havia transmès: «És

evident que vosaltres sou una carta que ve de Crist» (2 Co 3, 3).

Com ens convertim en aquesta «carta que ve de Crist»? Com s'ho fa Déu per transformar-nos a poc a poc? «I tots nosaltres, sense cap vel a la cara, reflectint com un mirall la glòria del Senyor, som transformats a la seva mateixa imatge, amb una glòria cada vegada més gran, per obra del Senyor, és a dir, de l'Esperit» (2 Co 3, 18). Aquestes paraules de sant Pau revelen el *mètode* de l'Esperit Sant en nosaltres. Es tracta de fer-nos *gloriosament semblants* a Crist de manera progressiva, tenint en compte el temps: aquesta és la dinàmica pròpia de la vida espiritual.

Voler el mateix que Jesús

Es comprèn molt bé que una de les preocupacions més grans de Jesús fos que l'oració, com que era un mitjà privilegiat per conrear la nostra relació amb Déu, no quedés com un

element aïllat enmig de les altres tasques, amb poca força per transformar la vida. Per això, Crist, per insistir sobre aquesta necessitat d'unir oració amb transformació de la mateixa vida, en el Sermó de la muntanya va dir: «No tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. Aquell dia, molts em diran: “Senyor, Senyor, no és cert que en nom teu vam profetitzar, i vam treure dimonis, i vam fer molts miracles?” Llavors jo els diré clarament: “No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obràveu el mal!”» (*Mt 7, 21-23*). Són unes paraules fortes. No n'hi ha prou amb haver-lo seguit, ni tan sols amb haver fet coses grans en nom de Jesús. Es tracta de quelcom molt més profund: saber-se conformar amb la voluntat de Déu.

No ens és difícil entendre aquestes paraules de nostre Senyor. Si l'oració

és camí i expressió d'una relació d'amistat, llavors ha de seguir les característiques pròpies d'un amor d'aquest tipus. Entre els amics s'arriba, com recorden els clàssics, a l'*idem velle, idem nolle*, a voler el mateix i a rebutjar el mateix. L'oració canvia la nostra vida, perquè ens porta a sintonitzar amb els desitjos del cor de Crist, a vibrar amb el seu afany d'ànimes, a buscar amb il·lusió agradar el nostre Pare celestial. Si no fos així, si l'oració no ens portés a aquesta *semblança gloriosa* de la qual parlava sant Pau, sense adonar-nos-en la nostra oració es podria transformar en quelcom similar a una teràpia d'autoajuda, amb la finalitat de mantenir en pau el nostre esperit o de garantir-nos un espai de solitud. En aquest cas, encara que es tracti d'objectius que poden ser positius, l'oració no compliria la seva funció principal: donar curs a una autèntica relació d'amistat amb Crist, cridada a transformar la vida.

Aquest ensenyament important de Jesús ens ofereix una pista per revisar la *situació* de la nostra oració. El criteri ja no serà el sentiment o el gust espiritual que trobo en les meves estones d'oració; tampoc el nombre de propòsits que soc capaç de plantejar-me; ni tan sols el grau de concentració que he assolit. L'oració, en canvi, es podrà revisar en vista del grau de transformació que porta a la nostra vida, en vista de la superació progressiva de les incoherències que es produeixen entre el que creiem i el que, en darrer terme, aconseguim viure.

Una identificació que té lloc en el temps

El mateix sant Pau, que va rebre la gràcia de trobar-se amb Jesús ressuscitat al camí de Damasc, posa de manifest en altres textos com els primers cristians eren molt conscients que la meta de l'oració era

la identificació amb Crist. Així, exhortava els cristians de Filipos a tenir «els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (*Fl* 2, 5) i afirmava amb senzillesa als de Corint que «nosaltres, però, tenim el pensament de Crist» (*1 Co* 2, 16). Ara bé, tenir els mateixos *sentiments* i la mateixa *ment* del Fill de Déu és una cosa que no es pot aconseguir només com a fruit de l'esforç personal o de l'aplicació d'unes tècniques d'aprenentatge. Es tracta de quelcom que és conseqüència, certament, de la mateixa lluita per fer el bé de la manera que ho faria Jesús, però dins d'una experiència de comunió, la pròpia de l'amor d'amistat; així, mitjançant la gràcia, ens obrim a una assimilació del que és propi de Crist.

En la mesura que és l'efecte mateix d'una relació d'amistat, la identificació amb Crist, fruit de l'oració, és progressiva, requereix temps. Per això sant Josepmaria

recordava que Déu porta les ànimes com per un pla inclinat, treballant-ne a poc a poc l'interior i donant-los desitjos i forces de correspondre cada vegada millor al seu amor: «En aquest torneig d'amor no ens han d'entristir les caigudes, ni que fossin caigudes greus, si acudim a Déu amb dolor i bon propòsit en el sagrament de la Penitència. El cristià no és un maníac col·leccionista d'un full de serveis immaculat. Jesucrist Nostre Senyor es commou tant amb la innocència i la fidelitat de Joan com, després de la caiguda de Pere, s'entendreix amb el seu penediment. Jesús comprèn la nostra feblesa i ens atreu vers Ell, com fent-nos anar sobre un pla inclinat, desitjós que sapiguem insistir en l'esforç de pujar una mica, de dia en dia».[1] Saber que les misèries pròpies —fins i tot les que més ens humilien— no són cap obstacle insuperable en l'amor a Déu i en el nostre camí d'identificació completa amb ell, ens

omple d'esperança. I ens omple també d'estupor: com és possible que sigui veritat aquest crit —una vegada més de sant Pau— que assegura que res «no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (*Rm* 8, 39)?

La resposta, que només l'oració ens permet percebre de manera completa, es troba en la primacia de la iniciativa divina: és Déu qui ens busca i ens atreu. L'apòstol Joan, ja en els últims anys de la seva vida, ho recordava amb emoció: «L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (*1 Jn* 4, 10). Fer oració és, doncs, fer-se conscients que estem en bones mans i que el nostre amor —sempre imperfecte— és només correspondència a l'amor de Déu que ens precedeix, ens acompanya i ens segueix. La

contemplació d'aquest amor és l'estímul més gran per recórrer aquest pla inclinat de la identificació profunda amb Jesucrist.

Per créixer sempre en l'amor

Normalment, en la vida cristiana, el pas del temps va unit al creixement personal. Per això, la correspondència amb l'amor de Déu que anhelem en l'oració se sol manifestar en desitjos de millora, en un anhel ferm d'apartar de nosaltres el que ens aparti de Crist. Per això, potser amb relativa freqüència, se'ns ha ensenyat a fer *oració d'examen*, i a demanar llum per detectar el que no és propi de la nostra condició de fills de Déu; hem après a formular propòsits concrets per —sempre amb l'ajuda de la gràcia— aspirar a agradar el Senyor i superar aspectes de la nostra vida que ens n'aparten, encara que sigui poc.

Sabem molt bé que aquest *examen* i aquests *propòsits* no són una manera de voler conquerir les coses pel nostre compte, sinó que es tracta de la manera veritablement humana d'estimar: qui desitja agradar en tot la persona estimada s'esforça per assolir la millor versió de si mateix. Sabent que Déu ens estima com som, desitgem estimar-lo com ell es mereix. Per això busquem, amb una tensió saludable, lluitar cada dia una mica. No volem caure en la temptació —tan fàcil!— de justificar les nostres debilitats i oblidar que amb la seva mort i resurrecció Crist ens ha obtingut la gràcia suficient per vèncer els nostres pecats.[2]

Quan sant Josepmaria era un jove sacerdot, molts bisbes li demanaven que prediqués durant dies de recés espiritual o exercicis espirituals. Llavors, alguns el van acusar de predicar «exercicis de vida i no de mort».[3] Estaven acostumats que, en

aquelles jornades, es reflexionés sobretot en el destí etern de cadascú i se sorprendien que sant Josepmaria parlés també molt àmpliament sobre com viure coherentment la vocació pròpia. Això posa de manifest una característica important de la missió de l'Opus Dei: ensenyar a *materialitzar la vida espiritual* i evitar que l'oració es converteixi en una dimensió independent i aïllada en la vida de les persones; o, com diu sant Josepmaria, «apartar així de la temptació, tan freqüent llavors i ara, de portar com una doble vida: d'una banda, la vida interior, la vida de relació amb Déu; i de l'altra, diferent i separada, la vida familiar, professional i social, plena de petites realitats terrenals».[4]

Encara que en les nostres estones d'oració no sempre experimentem sensiblement l'amor de Déu — algunes vegades sí que ho farem —, en realitat sempre és allà present i

operant. Si a aquest amor li sumem la lluita en el que el Senyor ens vagi indicant, la nostra vida —els nostres pensaments, els nostres desitjos, les nostres intencions, les nostres obres — es transformarà progressivament. Arribarem a ser per als altres *Crist que passa, ipse Christus*.

Estimar-lo *en* el proïme

En una ocasió, un escrivà va preguntar a Jesús: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?». Recordem molt bé la seva resposta: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. Aquest manament és el més gran i el primer. El segon és com aquest: estimaràs el teu proïme com a tu mateix. D'aquests dos manaments depenen tota la Llei i els Profetes» (*Mt* 22, 36-38). D'aquesta manera, amb poques paraules, Jesús va explicar per sempre la unió de l'amor a Déu amb l'amor al proïme.

I es tracta d'un ensenyament en el qual el Senyor va voler continuar insistint fins als últims instants abans de pujar definitivament al cel. Fins i tot quan, ja ressuscitat, es troba amb Pere a la vora del mar de Galilea, Jesús respon a les promeses d'amor de qui va ser el primer Papa amb un invariable: «Pastura les meves ovelles» (cf. *Jn* 21, 15-17).

El motiu últim de la unió d'ambdós manaments i, per tant, de la necessitat d'aprendre a estimar Crist en els altres el trobem explicat pel mateix Jesús, amb gran força, en la descripció que fa del judici final. Allà posa de manifest que la raó es troba en la unió profunda que ell ha establert amb cada home: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir» (*Mt* 25, 35). En efecte, com ensenya el Concili Vaticà II, «Ell, el Fill de Déu, amb tota la seva encarnació es va unir

d'alguna manera amb tot home».[5]
És impossible estimar-lo sense
estimar també el proïsme, sense
aprendre a estimar-lo també *en* el
proïsme.

L'oració, quan és autèntica, ens porta
a preocupar-nos dels altres; dels que
tenim més a prop i dels que més
pateixen. Ens porta a saber conviure
amb tothom i a donar cabuda al
nostre cor també als que no pensen
com nosaltres, procurant sempre el
seu bé, amb detalls freqüents de
servei. En ella trobem forces per
perdonar i llums per estimar cada
vegada millor i de manera més
concreta tothom, sortint dels nostres
egoïsmes i comoditats, sense temor
de complicar-nos santament la vida.
Com ens recorda el papa Francesc,
«la millor manera de discernir si el
nostre camí de pregària és autèntic
serà mirar la mesura en què es
transforma la nostra vida a la llum
de la misericòrdia».[6] Adquirir un

cor compassiu i misericordiós, com el de Jesús —imatge perfecta del cor del Pare—, és el fruit últim de la nostra vida d'oració, un senyal cert de la nostra identificació amb Crist.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 75.

[2] Sant Joan Pau II, Enc. *Veritatis splendor*, núm. 102-103.

[3] Cf. Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. 2, p. 675-680.

[4] Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 114.

[5] Concili Vaticà II, Constitució pastoral *Gaudium et spes*, núm. 22.

[6] Francesc, Ex. Ap. *Gaudete et Exsultate*, núm. 105.

*Nicolás Álvarez de las Asturias / Photo by Kelly
Sikkema on Unsplash*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/coneixer-
lo-i-coneixer-te-xi-sou-una-carta-de-
crist/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/coneixer-lo-i-coneixer-te-xi-sou-una-carta-de-crist/) (11/08/2025)